

Kapitola č. 26: Z vlastních řad

Ticho prořalo skřípění zavírajících se dveří, ze kterých vyšla vysoká, v černém oděná postava. Pomalu se nadechla, a pak spustila ke hloučku žoldáků, co postávali před ní.

„Vážení, jak víte, budova byla napadena,“ promluvil Karel ke skupince, která teď nepřipomínala něco nazývaného „ostřílení grázlové“, spíš vypadali jako roztřesení ubožáci. „Potřebuji z vás deseti vybrat dva, co půjdou hlídkovat na mnou určená stanoviště. Takže se ptám. Je to někdo, kdo ještě nebyl v žádné přestřelce, v boji o život?“

Jeden z vojáků se váhavě ozval. „Já.“

Zelený pohled projel mužem jako blesk. „Ještě někdo?“

Ticho.

Karel se usmál a vojákem proběhlo zamrazení, husí kůže ho pokryla od hlavy až k patě. „Skvělé. Tak ty jdi hlídat do spodních pater.“

Vojákovi to přišlo jako slova, co ho měla odsoudit na smrt. Jenže to netušil, že si právě zachránil život. „Ano, pane...“ zachroptěl a odešel.

„Teď už je to vlastně jedno,“ pokračoval Karel. „Tak vás sedm, zůstaňte tady, půjdete se mnou vy dva vpravo.“

Mužům přeběhl přes tvář nechápavý pohled, ale poslušně vstali a šli za Karlem. Na konci chodby je zastavil. „Vás dva chci umístit na speciální pozice, ale každého jinam, je to potřeba, ti narušitelé se tu můžou ukázat kdykoliv. Tak poprosím tady pána,“ škuibl hlavou k muži s černými vlasy, „aby šel se mnou a já mu mohl ukázat, kde má být. Pak se vrátím a ukážu to i tobě.“ A s tím byli pryč.

Černovlasý muž byl samozřejmě zmatený. Nějakou dobu mu trvalo, než pochopili, kam jdou. Šli k zakázanému vstupu do sklepení. Jak stanuli před dveřmi, Karel kývl hlavou. „Vy první.“

První nápad nedobrovolného hrdiny bylo poslat toho chlápka do háje, ale když viděl jeho výraz, rychle si to rozmyslel. Vstoupil do dveří a opatrně se rozhlížel. Velké dveře, jakoby od nějakého sálu...sáhl po klíče...a pak-

Pak záblesk bledého světla.

A tma.

Věčná tma.

„Tak co, Ghereo?“ usmál se Nephilim. „Už jen dva.“

Sliz se nepokojně zachvěl. „Pravda, blížíš se k cíli. Přecijen ale nevím, když už ses rozhodl popravit dva ze svých lidí, proč rovnou nedokončíš dílo dalšími dvěma z nich, jsou na to vhodné.“

„To ti můžu říct rovnou. Ti dva, co jsou nad námi, v archivech...nechci, aby se mi do něčeho tentokrát motali.“

Otočil se a chtěl odejít, když uslyšel bublavé zachraptění. S trhnutím se obrátil na Strážkyni, která lapala po dechu. Její bledé, odporné oči zachytily jeho pohled. „Oni už to ví. Ví jak mě zničit. Ví, jak ti vzít to, o co usiluješ. Proroctví musí být naplněno. Jdi...jdi je najít...zabít...vzít jim...vzít...“

Domluvila a zkameněla. Karel tenhle trik moc dobře znal, kdyby někdo přišel, Gherea na sebe vezme podobu něčeho, co by se mohlo v místnosti vyskytovat. Ušklíbl se. „Jdu.“